

SLUTORD

UR

„1787“

DIVERTISSEMENT AF Z. TOPELIUS.

Är det tillåtet konstens andra riken
Att unisono hylla här musiken?

Vårt lif är gåtor, och vårt verk är prof;
Ett svar är lifvets närmaste behof.
Vi föddes med en obesvarad fråga,
Och lika svarslös natten oss begrof.
Minutens älsklingar bli seklets rof.
Ett *ord* är starkt. Det tänder lifvets låga
Och släcker henne. Ordet skapar verldar,
Det nämner allt vid namn, och det omgärdar

En mur kring tankens konungliga slott,
Det ljuger, öfvertygar och förhårdar.
Men se, för känslan sviker oss dess mått,
Och hvad vi ana har det ej förstått!
Vår värld *härinne*, — hela denna unga,
Lifsvarma värld, som är så ändlöst rik,
Den kunna vi ej *säga*, endast *sjunga*,
Och denna själens fagra romantik,
Det enda svar på aningens mystik,
Är därför världens språk, — det är musik.

Det har sin talkonst, som det har sin tunga.
Det har sin ordbok och sin grammatik,
Det har sin lärda skola, sin teknik,
Och den är, sägs det, ingen latmanslexa,
Ty dess magistrar ej på träden vexe.
Men detta språk är dock så underbart,
Att det, med öron af den öppna art,
Af lärd och olärd fattas lika klart.
Vallgossen lär det lätt af skogens hexa,
Och när det tolkas af en herr Mozart,
Kan det förstås utaf en mö i pjeksa.

Högborné mästare i världens språk!
Vi lärjungar, som med otroligt bråk
Beundrande i eder farled styra,
Vi sökte *en*, och se, vi funno *fyra*,
Till hvilkas outsägligt sköna lyra
Vår tid och alla tider lyssna spändt.
Ett sådant möte aldrig förr är känt
Och skall — hur mycket I än därför gåfven, —
I tidens tider aldrig mer bli spordt,
När Gluck, när Haydn, när Mozart och Beethoven,
Församlade på samma tid och ort,
I sig förenat allt hvad skönt och stort
Musikens renaissance bland folken, hofven
I alla världens zoner härtills gjort.

Se här en hög kvartett af strängaljud,
Som, gnistrande af skönhet, kungligt buren,
Strängt skolad och dock enkel som naturen,
I sin sublimesamklang prisar Gud!

De nya tider nalkas hotfullt skumma,
Än hölja morgontöcknen deras drag.
Vi veta ej, om fältmanövern trumma
Skall öfverrösta milda harposlag.
Det veta vi, att ingen framtidsdag
Skall någonsin musikens språk förstumma.
Hon varit mensklighetens barndomssång,
Och hon skall sjunga vid dess graf en gång.
De stora mästarne från sångens vår
Gå ut från tid till tid, från slägt till slägte,
Och aldrig dör den ton, som *de* uppväckte.
Dem följa tusen, tusen tätt i spår.
De gå så långt, att efter hundra år
Skall deras röst förnimmas polen nära
Så frisk, så rik på välljud, som i går.
Att likna dem, att deras fanor bära,
Att gå, som de, om ock i nöd och brist,
I arbete och kamp till seger sist,
Skall blifva lärjungarnes mål och ära.

Hvad återstår af tidens skuggspel nu
Är sjuttonhundra åttatiosju?
En dröm, ett skämt, en bugning för publiken
Och sist — en liten penning åt musiken!

